

عنوان مقاله:

مدیریت گل جالیز در گلخانه ها و مزارع جنوب کرمان

محل انتشار:

مجله ترویجی سبزیجات گلخانه ای، دوره 2، شماره 1 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

ابراهیم ممنوعی - بخش تحقیقات گیاهپزشکی، مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی جنوب استان کرمان، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، جیرفت، ایران.

خلاصه مقاله:

گل جالیز با نام محلی مغیل یکی از عوامل محدودکننده تولید محصولات گلخانه ای و جالیزی در جنوب کرمان به شمار می رود. این گیاه انگل هالوپارازیت ریشه گیاهان دولپه ای است که فاقد برگ و کلروفیل می باشد که آب و مواد غذایی از میزبان دریافت می کند و سبب کاهش رشد و عملکرد میزبان می گردد. مهمترین گونه خسارت زا گل جالیز در محصولات کشاورزی جنوب کرمان گونه های راموزآ، سرنوآ، و مصری می باشند. مهمترین میزبان های آن در گلخانه ها و اراضی کشاورزی جنوب کرمان بادمجان، فلفل، خیار و سیب زمینی است. مقدار خسارت گل جالیز بسته به شدت آلودگی، نوع میزبان و گونه گل جالیز از ۵ تا ۱۰۰ درصد گزارش شده است. دلایلی که باعث گسترش آلودگی گل جالیز در جنوب کرمان شده است می توان به تنوع و فراوانی میزبان های این گیاه انگلی در منطقه، کاربرد کودهای دامی آلوده، ورود دام در مزارع، رهاسازی محصول در پایان فصل زراعی اشاره کرد. همچنین، پتانسیل تولید و پراکنش بذر، بقاء بذر و نیاز القایی آن برای جوانه زنی و ارتباط آوندی با میزبان از مهمترین دلایلی است که کنترل آن را دشوار می کند. مهمترین روش های جلوگیری از توسعه و گسترش آن شناسایی اراضی و گلخانه های آلوده ی و جلوگیری از کشت میزبان های حساس در اراضی آلوده، رعایت تناوب زراعی با استفاده از گیاهان تله، حذف میزبان پس از آخرین چین اقتصادی، حذف ساقه های گیاه انگلی در طول دوره رشد و سوزاندن بقایای آن، تکرار کاربرد علفکش های گلیفوسیت و سینوسولفورون در مقادیر کم می باشد.

کلمات کلیدی:

گل جالیز، تناوب زراعی، گیاه تله، میزبان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1886835>

